

ИЗАЗОВ

PRINTED IN ENGLAND

*Часопис ученика и професора
ЈУ Средња школа "28. јуни"*

Часопис ученика и професора ЈУ Средње школе „28.јуни“

Источно Сарајево, година XV, бр. 28, 2015.

САДРЖАЈ

❖ У присуству бројних званица свечано отворена балон сала.....	1
❖ Сарадња је наша будућност.....	2
❖ Дјечија недеља и улога породице у развоју дјеце.....	3
❖ Обиљежен Свјетски дан борбе против сиде.....	4
❖ Награђена креативност наших ученика.....	5
❖ Европски дан језика.....	6
❖ Женска етно група Средње школе „28. јуни“.....	7
❖ Екипа III ₁ побједник школског турнира у малом фудбалу.....	8
❖ Креативне радионице.....	9
❖ Милош Теодоровић Обреновић, човјек који је разумио епоху.....	10
❖ Душко Трифуновић, стихови из вагона.....	11
❖ Коко Шанел.....	12
❖ У сусрет Олимпијади.....	13
❖ Аеробик.....	14
❖ Коркума – краљица зачина.....	15
❖ Прича из Врховине.....	16
❖ Била једном једна Карењина.....	17
❖ Писмо је више од поруке на папиру.....	18
❖ Прописи су прописи.....	19
❖ Незаборавне филмске реченице.....	20
❖ Препоручујемо	21
❖ Да ли сте знали?.....	22
❖ Календар.....	23

<u>Редакција</u>	<u>Сарадници</u>	<u>Графичка обрада</u>
Кристина Илић	Данијела Мандић	Ђорђе Љубоје
Снежана Ждрале	Миланка Михајловић	Александар Ђукелић
Милица Милидраговић	Рената Тешић	Далиборка Мочевић
Ивана Илић		
Невена Драганић	<u>Издавач</u>	
	ЈУ Средња школа „28. јуни“ Стефана Немање 10 71123 Источно Сарајево	

Драги професори и ученици,

од септембра мјесеца наша школа богатија је за балон салу, коју смо добили захваљујући ентузијазму и труду наше директорице, професора и пријатеља из Аустралије који су препознали жељу да се нашим ученицима обезбиједе бољи услови за рад како се не би прекинуо низ успјеха које смо остваривали у спортским надметањима. У овом броју часописа Изазов доносимо вам чланак о отварању сале, приче о активностима ученика и професора Средње школе „28. јуни“ у првом полугодишту школске 2015/16. године, као и низ прича које су осмислили чланови наше редакције. Такође, настојали смо и да се присјетимо великих писаца, да се са заједно са вама прошећамо кроз историјат највећег спортског такмичења, и да евоцирамо успомене на лијепу и помало заборављену навику писања писама. Одшкринули смо врата историје, телевизије, модне индустрије, филма, спорта и музике. Бавили смо се занимљивим чињеницама и покушали да представимо појединце и групе који су својим радом и креативним идејама на било који начин оставили позитиван траг у нашој школи. Надамо се да ће свако од вас, листајући странице часописа, пронаћи нешто за себе.

Редакција часописа Изазов

1. ПРИСУСТВУ БРОЈНИХ ЗВАНИЦА СВЕЧАНО ОТВОРЕНА БАЛОН САЛА

Захваљујући несебичној помоћи пријатеља из далеке Аустралије, у нову школску годину ушли смо богатији за балон салу у којој ће наши ученици убудуће несметано изводити наставу физичког васпитања. Директорица Млађенка Пандуревић је 18. септембра 2015. године, заједно са градоначелником и најбољим спортистом школе, а у присуству представника Срба из Аустралије, Града Источно Сарајево, Општине Источно Ново Сарајево, Општине Источна Илица, наставника и ученика ове школе, свечано отворила салу.

Том приликом директорица Средње школе „28. јуни“ поздравила је присутне и за тренутак се присјетила колико је заиста било тешко пронаћи добре људе који би имали разумијевања за нашу школу и ученике. Она је напоменула да је написала на десетине дописа и пројеката и да на већину њих никада није добила одговор.

„Једног дана ми је пало на памет да се обратим нашој дијаспори, Србима од Америке до Аустралије. Уз помоћ колегинице Бранке Младић послала сам дописе на бројне адресе. Поред свештеника из Канаде, јавио ми се господин Ђорђо Шувајло из Аустралије. Његово електронско писмо имало је наслов „Вратимо српској дјечи достојанство које им припада“. Он је, заједно са нашим бившим учеником Бојаном Крсманом, позвао своје земљаке, Србе из Аустралије, да се прикључе акцији прикупљања средстава за нашу балон салу.

Акција је трајала двије године и, према ријечима Бојана Крсмана, није било нимало лако прикупити потребна средства. Као што видите, овим гестом српској је дјечи враћено достојанство и она више неће бити принуђена да наставу физичког изводе на паркингу испред Дома здравља.

Окупили смо се како бисмо одавде послали захвалност господину Ђорђу Шувајлу и Бојану Крсману, а њима су у помоћ притекли и Јанко Цабо, Радослав Бозало и породица Ковачевић којима се, такође, најтоплије захваљујемо. Сви они имали су велико разумијевање за нас и наше ученике. Била бих неправедна када не бих споменула и своје колеге, које су ме подржавале и дале допринос овој акцији. Морам поменути професорицу

Јадранку Регоје, која је са ученицима пропремила свечану приредбу поводом отварања сале, а поред ње учествовали су: Александар Јовичић, Бранка Младић, Далиборка Мочевећ и Рената Тешић.

Када су скупљена средства, помогла нам је и локална заједница. Градоначелник Ненад Самарџија, начелник Источног Новог Сарајева Љубиша Ћосић и начелник Источне Илиће Предраг Ковач донирали су нам средства за превоз и монтажу сале. Велику захвалност дугујемо и господину Младену Зиројевићу. Захваљујући њему ослобођени смо плаћања царине. Морам се захвалити и господину Мишу Глоговцу који је увијек ту за нас када треба да нам помогне и изађе у сусрет. Циљ нам је био да се окупимо и да заједнички исказемо захвалност Удружењу логораша из Сиднеја и да им поручимо да су нашој дјечи вратили осмијех на лице и да им дамо обећање да ће из ове сале убудуће излазити само врхунски спортисти“, рекла је директорица Млађенка Пандуревић.

У име ученика Средње школе „28. јуни“ писмо захвалности браћи у Аустралији

написала је и прочитала Ивана Јефтовић, ученица четвртог разреда. У писму се између осталог каже: „Драги пријатељи, у овом свијету и нашој свакодневици, пријатељство је риједак благослов. Ваш поклон, ова балон сала, један је од ријетких пријатељских гестова којима смо почаствовани, али оно на чему смо вам посебно захвални нема материјалну постојаност већ небеску и вјечну, ријечима недостижну, очима невидљиву, али душом непроцјењиву. Пружили сте нам руку пријатељства, несебично и безусловно, нама и будућим генерацијама. Показали сте нам колико је велика људска снага шта све обичан човјек може доживјети и постати јачи, несаломљив духом, борбенији срцем.“

Свечаност отворења сале увеличали су ученици наше школе извођењем народних пјесама и игара из сарајевског краја, желећи да бар на тај начин браћи из Аустралије, Удружењу логораша, пошаљу комадић родног неба и краја који су давно напустили.

Редакција часописа *Изазов*

2. САРАДЊА ЈЕ НАША БУДУЋНОСТ

Селектована група од двадесет средњошколаца из сарајевске "Прве гимназије" и ЈУ СШ "28. јуни" из Источног Сарајева, учествовала је у извођењу пројекта "Сарадња је наша будућност", чију реализацију подржава Влада Швајцарске, а у организацији „Нансен“ дијалог центра Сарајево

Пројекат је почео дводневним семинаром о интер-етничкој сарадњи на Јахорини, а семинар је одржан у периоду од 23. до 25. октобра 2015. године. Групу из ЈУ СШ "28. јуни" чине ученици: Исидора Голијанин, Игор Лазаревић, Исидора Ковачевић, Сара Радић, Раде Бјелица, Радмило Боровина, Петар

Петровић, Игор Матић и Ивана Илић. Координатор пројекта је професорица Миланка Михајловић. Након семинара, пројекат је настављен првим састанком редакције. Редакцију чини одабрана група од четири ученика из обје школе.

Први састанак чланова за припрему заједничке публикације средњошколаца из Источног Сарајева и Сарајева одржан је 12. новембра у просторијама Нансен дијалог центра Сарајево. Након првог окупљања чланова редакције, 24. новембра 2015. године, у Културном центру Источно Ново Сарајево одржана је презентација ученика из „Прве гимназије“, а организовано је и заједничко дружење ученика. Том приликом гостима су представљени радови секције „Предузетништво“ из наше школе, који су уједно били и један од поклона за наше госте.

Два дана након тога одржана је презентација ученика ЈУ СШ "28. јуни" у просторијама музеја „Прве гимназије“.

Након презентације ученици су још једном организовали заједничко дружење

и на тај начин још снажније учврстили своје пријатељство.

Утиске са пројекта пренио нам је Игор Матић, један од чланова групе из наше школе.

Како си доспио у ову групу и каква су била твоја очекивања на самом почетку пројекта?

- У групу сам доспио након што ме је, на препоруку разредног старјешине професорице Тање Лукић, професорица Миланка Михајловић изабрала као члана екипе. Искрен да будем, на самом почетку нисам имао велика очекивања. Ипак, на крају је све испало и више него одлично.

Шта си очекивао од семинара на Јахорини, и шта се од тога испунило?

Као што сам рекао на почетку, нисам много очекивао, првенствено јер знам у каквој средини живимо. Али сада када погледам урађено, све је надмашило моја очекивања.

Како су текле припреме за презентацију и каква је атмосфера била у групи током припрема?

- Припреме се текле одлично и, као најстарији члан у нашој екипи, могу рећи да ми је част што сам био дио ове креативне и вриједне групе. Радили смо напорно, а атмосфера је све вријеме била одлична. Сви смо се слагали и дјеловали као једно. Све се договором рјешавало и није било никаквих проблема. **Да ли сте задовољни презентацијом наше школе и какви су твоји утисци о**

презентацији наших партнера из Сарајева?

- С обзиром на то да је „Прва гимназија“ прва одржала презентацију, могу рећи да су то урадили заиста одлично. На веома хумористичан начин су дочарали историју њихове школе. Наша презентација, коју смо имали у њиховој школи, по мом скромном мишљењу је такође била одлична. Мислим да о томе најбоље говоре сузе присутних гледалаца.

Колико си упућен у наставак пројекта и наставак сарадње?

- Упућен сам у наставак пројекта и, са колегама из групе, већ радимо на публикацији. Надам се да ће све тећи одлично, као што је то било и до сада. Показали смо жељу, знање, креативност и спремност да радимо. Све је на нама. **Да ли имате жељу да наставите сарадњу са вашим вршњацима и самом организацијом?**

- Искрено се надам наставку сарадње са својим колегама из групе, као и са колегама из „Прве гимназије“, јер би била права штета да једна оваква група ученика, са оваквом жељом за радом, стане на овоме. Треба да наставимо овако, корак по корак, а са наставком сарадње долазе и резултати и успјеси.

Ивана Илић

3. ДЈЕЧИЈА НЕДЕЉА И УЛОГА ПОРОДИЦЕ У РАЗВОЈУ ДРУШТВА

Прва недјеља у мјесецу октобру традиционално је посвећена дјечи и њиховим правима. Дјечја недјеља први пут је у свијету обиљежена 1934. године, али је, и поред бројних промјена и трансформација које је доживјела, њена суштина до данас остала иста.

То је вријеме када се пажња јавности скреће на најмлађу популацију, указује на кршење дјечијих права, а на одговорност се позивају како породица и школа, тако и цјелокупно друштво с циљем да се заштите и сачувају основна права припадника најмлађе популације. Дјечија недјеља има за циљ да препознатљиво укаже на стварни положај дјеце, да скрене пажњу јавности на основна права и потребе дјеце, да укаже на одговорност коју породица, држава и њене институције имају у заштити дјеце и њихових права, да укаже на позитивне примјере у остваривању права дјеце као и да подстиче стварање оптималних услова за пружање социјалне, здравствене, културне и образовне подршке дјечи.

Ове године Дјечија недјеља и њено обиљежавање посвећени су породици и значају који она има на нормалан раст и развој дјетета. Имајући у виду да се за породицу каже да је то институција која се стара колико и људски род, Министарство породице, омладине и спорта пружио је прилику основцима и средњошколцима да кроз литерарни рад „Свако дијете срећна лица чува једна породица“ искажу своју креативност и машту говорећи о породичној заједници и њеном утицају на развој личности дјетета.

С друге стране, ова недјеља прилика је да се сјетимо да у нашој непосредној близини нека дјеца одрастају без родитељске бриге и љубави.

Неки од њих никада нису осјетили топлину породичног дома, загрљај и лијепу ријеч.

Много је дјеце која су злостављана, заборављена и остављена без било какве могућности да се школују или да им буде пружена здравствена помоћ и њега.

Док читамо овај чланак требамо имати на уму да је много дјеце која данас нису имала пристојан оброк или једноставно немају одговарајућу одјећу и обућу за зиму у коју смо полако загазили.

Ова недјеља је прилика да се сјетимо и дјеце која имају здравствене проблеме и потешкоће у развоју, али и прилика да се сјетимо све дјеце која живе у домовима за незбринуту дјецу или у избјегличким колонама чекају тренутак да са породицом закораче у свјетлију будућност у којој нема ратова и страдања. Ова недјеља прилика је да се сјетимо свих оних који немају никога ко би их се сјетио и да се сјетимо да није само ова недјеља прилика да пружимо руке вршњацима, дјеци којих заиста нема ко да се сјети. На тему проблема у одрастању дјеце без једног или оба родитеља разговарали смо са психологом, Ренатом Тешић.

„Дјеца која су присиљена да одрастају без родитеља ускраћена су за родитељску љубав, топлину дома, разумијевање, подршку. Све то утиче на развој и понашање те дјеце. У раду са таквом дјецом потребно је да им школа, наставници, стручна служба у сваком моменту буду на располагању“, рекла је она, напоменувши да у раду са том дјецом треба стварати осјећај узајамног повјерења и разумијевања, како би се они ослободили да разговарају о својим проблемима, недоумицама, тешкоћама.

„Код те дјеце је присутан недостатак родитељске љубави па често настоје скренути пажњу на себе. Нажалост, често се та пажња тражи негативним понашањем. Управо школа треба да води

рачуна о томе. Дјеци без породице школа треба да обезбиједи подршку, афирмацију кроз разне секције које ће им омогућити да буду примијећени, да се истакну, да буду похваљени за свој рад, дакле да се омогући позитивна афирмација тих ученика. Такође, треба инсистирати на редовним доласцима старатеља те дјеце у школу, како би били упућени у дешавања у школи и њихове оцјене. Поред рада са дјецом и старатељима, често је неопходна и подршка кроз пружање одређених смјерница које упућују на то како на најбољи начин превазићи њихове адолесцентске проблеме и само одрастање“, рекла је психолог Рената Тешић.

Она је додала да школа не може замијенити родитеље, али тој дјеци може, кроз разумијевање и позитивну афирмацију, умањити недостатак родитељске пажње. Посебно је истакла важност улоге коју имају разредне старјешине.

„Наравно, велику улогу у свему томе игра и одјељенски старјешина који неријетко тој дјеци постане нека врста замјенског родитеља. Он постаје особа којој се повјеравају, особа од које траже

помоћ, рјешење проблема, усмјеравање, савјете.“

Педагог Љиљана Пурковић рекла је да је све више дјеце која не расту у идеалним условима када је ријеч о родитељској укључености у њихов раст, развој и сазријевање. Она је рекла да се то дешава и у породицама које на први поглед дјелују као нормалне.

„Многе породице на функционишу како треба, па је све више васпитно запуштене дјеце. С друге стране, постоје и она дјеца која живе у дефицијентним породицама (без једног или оба родитеља). Наравно, никако својом кривицом, већ сплетом животних околности. Често кажем да има дјеце која нису рођена под срећном звијездом, али школа и шира друштвена заједница морају учинити све што је у њиховој моћи да им се живот олакша. Прије свих, у школи је ту разредни старјешина као особа која помаже, разумије, слуша и скреће пажњу другима на укључивање и пружање помоћи овој дјечи.

Ја сам, такође, врло болећива на тешке животне судбине дјеце, па им у савјетодавном раду пружам топлину, разумијевање, подршку. Оваквој дјечи треба вјетар у леђа, јер често они на својим плећима носе тешко осјећање кривице, а свакако и туге и патње.

Потребно их је увјерити да нема мјеста кривици и да их тешке животне ситуације требају оснажити.

Треба их подстицати да имају вјере у себе.“, рекла је она и додала да дјецу без родитеља углавном прати и тешка финансијска ситуација, па наша школа организује бројне хуманитарне акције које се, између осталог, спроводе и за вријеме Дјечије недјеље, а све с циљем да се помогне дјечи без родитељске пажње.

„Та дјеца су корисници Центра за социјални рад, те, према потреби, Центар обавјештава школу о свим промјенама и дешавањима у животу дјеце без родитељске пажње“, закључила је она.

Милица Милидраговић

4. ОБИЉЕЖЕН СВЈЕТСКИ ДАН БОРБЕ ПРОТИВ СИДЕ

Свјетски дан борбе против сиде обиљежава се првог децембра сваке године. Тим поводом је, у организацији Црвеног крста, у нашој школи одржано предавање на којем су ученици упознати са узроцима, ширењем и начином заштите од ХИВ вируса.

Предавање је одржао доктор Ненад Шапоњић који је рекао да сиду спада у групу заразних, најчешће полно преносивих болести, које ремете живот сваког зараженог појединца.

„Свака заразна болест креће најприје од извора заразе, а сиду, о којој данас говоримо, углавном се преноси полним путем. Такође, сиду се преноси и преко деривата крви, нестерилних хируршких инструмената и игала. Сиду значи синдром стечене имунодефицијенције, односно губитка отпорности организма. Узрочник сиде је ХИВ вирус који сепреноси путем крви и у спољашњој средини је изузетно неотпоран. Развијање болести зависи од отпорности организма самог домаћина. Период инкубације, односно период од уласка вируса до

појаве првих симптома, је од једне до десет година. Иако се од неких болести можемо заштитити вакцинацијом, конкретно у случају сиде нема вакцине и лијекова којима би се болест излјечила, већ постоје лијекови за успоравање њеног ширења“, рекао је доктор Шапоњић.

ХИВ вирус се најприје појавио на афричком континенту, а научници су закључили да је његов првобитни облик са мајмуна прешао на човјека и то на подручју државе Камерун, гдје се незаустављиво ширио међу тамошњим становништвом. Управо са тог подручја потичу и два најстарија узорка ХИВ-а.

Сиду се не може пренијети руковањем, грљењем, љубљењем или неким другим видовима уобичајених социјалних контаката. Такође, не могу је пренијети животиње и инсекти, а не може се добити ни конзумирањем јела које је припремила заражена особа, те боравком у истој просторији са зараженима.

У друштву постоји негативан став према особама обољелим од сиде, па се неријетко дешава да су те особе дискриминисане и одбачене од стране заједнице у којој живе.

Од сиде су обољеле и бројне познате личности из свијета музике, спорта и филма. Посљедњих дана јавност је запањила информација да од сиде бољује и чувени глумац Чарли Шин, звијезда популарне телевизијске серије „Два и по мушкарца“.

Чарли Шин пунио је новинске стране својим необузданим и неуредним љубавним животом, а више пута је био и на одвикавању од алкохола и наркотика.

Чарли Шин

Чувени Фреди Мерџури, пјевач британске групе Квин, дан прије смрти признао је да болује од сиде. Меркјури, који је у избору часописа Тајм проглашен за једног од најутицајнијих музичара свих времена, преминуо је од запаљења плућа проузрокованих вирусом ХИВ-а.

Меџик Џонсон

Сиде је узрок повлачења Меџика Џонсона из свијета кошарке. Наиме, овом чувеном кошаркашу, који је читаву каријеру провео у Лејкерсима, на прегледу пред Олимпијаду у Барселони установљено је да је заражен вирусом ХИВ-а. На конференцији за новинаре

објавио је детаље свог здравственог стања и одлуку да се повлачи из свијета спорта. Том приликом јавности је обећао да ће живот посветити борби против ове опаке болести што и данас чини кроз властиту фондацију која се бави пружањем помоћи особама обољелим од сиде.

Маргита Стефановић

Борбу са овом болешћу, како се нагађа, изгубила је и рок хероина и клавијатуристичка култне београдске групе ЕКВ. Маргита Стефановић Маги је последње године живота провела у Центру за бескућнике у Београду, а преминула је 18. септембра 2002. године.

Свијет глуме због сиде је остао сиромашнији за Рока Хадсона, филмску звијезду романтичних филмова шездесетих и седамдесетих година. Хадсон је једна од првих америчких звијезда која је умрла од компликација узрокованих вирусом ХИВ – а. Хадсон, који је преминуо 2. октобра 1985. године, глумио је у филмовима „Не шаљи ми цвијеће“, „Див“, „Секунде“, „Све што небо дозвољава“, „Шапутање на јастуку“.

5. НАГРАЂЕНА КРЕАТИВНОСТ НАШИХ УЧЕНИКА

Туристички техничари, ученици III₁ учествовали су у пројекту Републичког педагошког завода под називом „Недјеља дјечијих права“. Ученици, у сарадњи са разредним старјесином Дијаном Марковић и предметним професором Миланком Михајловић, израдили су пројекат који је имао за циљ да се скрене пажња Министарству да се ученичке идеје не исказују искључиво литерарним и ликовним радовима, већ и кроз остале могућности које нам пружа живот у 21. вијеку.

Први пут, идеје о правима дјетета на конкурс су представљене иновативно и то у електронском облику, а труд, идеја и порука наших ученика препознати су од стране Министарства просвјете и културе у Влади Републике Српске. Пројекат је награђен другим мјестом и новчаним износом у вриједности од 200 КМ. Пред електронске презентације, дјечија права су представљена занимљивим и креативним паноима који красе учионицу овог одјељења и школски хол.

Невена Драганић

6. ОБИЉЕЖЕН ЕВРОПСКИ ДАН ЈЕЗИКА

У Средњој школи „28. јуни“ 25. септембра 2015. године обиљежен је Европски дан језика. Тим поводом ученици су, уз помоћ професорице енглеског језика Ане Савић, направили пано којим су на креативан начин представили језичко богатство и културну разноликост Европе.

Професорица Ана Савић је рекла да је овај вид обиљежавања Европског дана језика дивна прилика да наши ученици схвате значај чувања властитог и учења неког од страних језика.

Она је напоменула да су у радионицама заједнички учествовали ученици првих и трећих разреда, додавши да су том приликом радили у групама у оквиру

којих је свако могао да исказе властиту креативност. Пано који су заједнички направили изложен је у холу Школе.

Поред обиљежавања у Школи, дио ученика имао је прилику да, у пратњи професора језика Ведране Мијовић Пантелић и Бориса Брајовића, посјети Матичну библиотеку у Источном Новом Сарајеву. У склопу програма обиљежавања овог датума у Матичној библиотеци је представљена Школа страних језика као и Одјељење стране књиге које баштини 8000 књига.

Том приликом је за ученике наше школе организован бесплатан упис у библиотеку, сваки посјетилац добио је књигу на поклон Савјет Европе 2001. године иницирао је обиљежавање Европског дана језика, а за датум подсјећања на значај језичке разноврсности изабран је 26. септембар. Како у Европи постоји преко 200 језика, језичко богатство и разноликост неопходно је одржавати и његовати.

Редакција часописа *Изазов*

7. ЖЕНСКА ЕТНО ГРУПА СРЕДЊЕ ШКОЛЕ „28.ЈУНИ“

Етно музика настала је мијешањем традиционалних и модерних звукова, а у земљама бивше Југославије у последње вријеме доживљава прави успон међу музичарима. Мијешање стилова код нас се најприје десило шездесетих година прошлог вијека и то у виду балканског цеза.

Са традиционалном музиком седамдесетих година прошлог вијека кокетирали су и рок музичари, па се традиционалних музичких мотива нису либиле групе као што су Леб и сол, Корни група, Смак и Бијело дугме. Данас етно музика дуживљава праву експанзију како у свјетским оквирима, тако и на подручју бивших југословенских земаља. Без обзира на то што су музичку каријеру започели у рок музици, етно музиком се данас успјешно баве Биља Крстић и Сања

Илић и група Балканика. Неки музичари, као што су Слободан Тркуља, Јелена Томашевић,

Слободан Тркуља

групе Бибер и Бело платно, искључиво се ослањају на балканску музичку баштину, док су се нпр. Ортодокс Келтси приклонили музичком наслеђу ирског поднебља. И на подручју Републике Српске његује се ова врста музике, а за њено ширење, између осталих заслужне су етно групе Траг, Захумље и др..

И у нашој школи се од 2009. године његује ова врста музике, а од те године постоји и женска изворна група коју чине ученице: Његослава Васиљевић, Јована Вучинић, Маша Васковић и Зорана Станишић.

Чланице ове групе наступале су на школским приредбама, Двдесетосмојунском драговању, на

приредбама организованим у Културном центру и Матичној библиотеци у Источном Новом Сарајеву, а својим наступима знале су орасположити и штићенике Дима за стара и изнемогла лица.

Група Траг

На њиховом репертоару налазе се етно композиције балканског поднебља, а најчешће изводе пјесме етно групе Траг из Бањалуке.

Зорана Станишић има 17 година и ученица је Средње школе „28. јуни“. Како каже, етно музику је завољела у четвртом разреду основне школе, а музичке узоре јој представљају сви музичари са ових простора који се баве етно музиком. Уколико би била у прилици да сарађује са неким од познатих музичара, Зорана је истакла да би то била Светлана Ражнатовић.

Јована Вучинић је годину дана старија од Зоране, а поред музике, којом је почела да се бави пјевајући у школском хору у основној школи, бави се још фитнесом и фолклором. Према њеним ријечима, из свијета етно музике на њу су највећи утисак оставили етно група Траг и Биља Крстић, са којом би уједно вољела да наступи једног дана.

Фолклором и етно музиком бави се и Маша Васковић, трећа чланица ове женске изворне групе. Ученица је четвртог разреда, а као и Јована Вучинић, музиком је почела да се бави у основној школи гдје је пјевала у хору. Жеља јој је да наступи са Иваном Жигон, глумицом чијем се таленту диви.

Музичку каријеру Његослава Васиљевић је започела у основној школи. Како каже, пјевала је у хору и свирала у школском оркестру. Као и њене другарице из групе, поштује и слуша музику коју изводе Биља Крстић и етно група Траг.

Милица Милидраговић

8. ЕКИПА III₁ ПОБЈЕДНИК ШКОЛСКОГ ТУРНИР У МАЛОМ ФУДБАЛУ

У периоду од 20. до 23. октобра 2015. године, у сарадњи са професорицом физичког васпитања Александром Витковић и ученицима Николом Поповцем, Дејаном Кљајићем и Николом Бјелošем одржан је турнир у малом фудбалу за ученике Средње школе „28.

јуни“. Првог такмичарског дана снаге су одмјерили ученици првих разреда, а у даљи круг такмичења пласирала се екипа I₆ одјељења.

Турнир је настављен наредног дана, а такмичили су се ученици других разреда. Најбоље фудбалско умијеће показали су ученици II₂, пласиравши се у наставак такмичења. Трећег такмичарског дана снаге су одмјериле екипе ученика трећих разреда. Након резултатски крајње неизвјесне утакмице између екипа III₁ и III₄, која је завршена неријешеним резултатом, услиједило је извођење

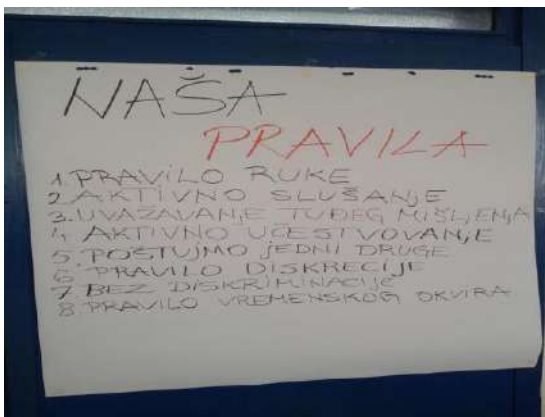
пенала. С обзиром на то да су приликом извођења пенала стријелци били

прецизни, одлучено је да оба тима прођу у даље такмичење. Од четвртих разреда најбоља је била екипа IV₁, а такмичење је одржано у петак, када је обављен и жријеб. У наставку такмичења играло се по систему свако са сваким, након чега су се два најбоља тима сусрела у финалу. Најприје су се сусреле екипе III₄ и II₃, а утакмица је завршена неријешеним резултатом 0:0. У другој утакмици, која је завршена резултатом 2:7, састале су се екипе IV₁ и III₄. Трећу утакмицу, између екипа III₄ и III₁, III₁ је ријешио у своју корист и то високим резултатом 1:6, док је резултат утакмице између екипа II₃ и IV₁ био 4:2 у корист екипе II₃. Треће мјесто освојила је екипа III₄ која је савладала екипу IV₁. У финалу турнира снаге су одмјериле екипе III₁ и II₃. Након првог полувремена, у току којег су екипе биле изједначене, екипа III₁ је имала је разлога за славље. У другом периоду они преузимају нападачку иницијативу и рјешавају утакмицу у своју корист резултатом 3:1. Овом побједом, ученици III₁ доказали су да су тренутно најбоља фудбалска екипа у Школи. Турнир су пратили повољни временски услови за одигравање утакмица, а такмичење је протекло без било каквих проблема и инцидентата.

Милица Милидраговић

9. КРЕАТИВНЕ РАДИОНИЦЕ

И ове школске године Средња школа „28. јуни“ наставила је успјешну сарадњу са Удружењем „Жене женама“. Након завршене прве фазе заједничког пројекта под називом „Превент“, 30. новембра је у просторијама наше школе одржана креативна радионица под називом „Појмовно одређење пола и рода“. Ученици су показали одушевљење садржајем радионице, активно су учествовали и испољили своју креативност. У току радионице направили су три паноа који су окачени у холу школе, а с циљем превенције насиља у младалачким везама.

У оквиру друге фазе пројекта планирано је да се одрже четири креативне радионице на тему „Превенција насиља у младалачким везама“ које би обухватиле 15 до 20 ученика из различитих одјељења.

Предвиђено је да радионице трају четири сата како би омогућиле ученицима да се кративно изразе у вези са поменутом темом. Циљ радионица је превентивним дјеловањем смањити насиље у адолесцентским везама и створити услове за успостављање задовољавајућих и равноправних партнерских односа, повећати знање о идентитетима, родним идентитетима те превенција насиља у адолесцентским везама разбијањем предрасуда и стереотипа. Остале радионице планиране су за крај јануара и средину фебруара.

Рената Тешић

10. МИЛОШ ТЕОДОРОВИЋ ОБРЕНОВИЋ, ЧОВЈЕК КОЈИ ЈЕ РАЗУМИО ЕПОХУ

Књаз Милош.
Војвода Првог српског устанка.
Вођа Другог српског устанка.
Кнез српски од 1815. до 1860. године.
Творац нововјековне српске државе.

У ратове је ишао да побиједи. Србију је задобио на мачу. Србију је очувао мудрошћу, која се данас назива политички таленат или ти дипломатија.

Рођен је око 1870. године у Горњој Добрињи, Пожега, ужичка нахија; иста она, коју ће му на управу и одбрану повјерити Карађорђе за показану храброст у Првом српском устанку. У младости је три године био слуга марвених трговаца и с њима стизао до Задра и Венеције. Српско сељаче са фесом и у ритама, сачуваће животну успомену на ове велелепне градове и радо ће се сјећати тог сјаја. „Србија треба да је“, говорио је кнез Милош, „као какав витез на беломе коњу на врху каквога великога брега. Одело на витезу, његово оружје и срма на коњу треба да сјаје надалеко, те да маме Србе са свих страна у равн око оног брега, на којем стоји витез. Он са тог места не треба да силази

дотле док сва равн под брегом не буде пуна народа, тако да за туђине не остане нимало места. Сиђе ли витез пре времена, ми смо пропали.“

Тако је говорио књаз Милош.

То је била његова визија отечества-Србије. После пропасти Првог српског устанка 1813. године, одбио је да избјегне на аустријску страну, али је одбио и да се преда Турцима. Био је један од ријетких старјешина који је у то зловријеме дијелио судбину рода свог. Војсковођу без војске, скривала је Овчарско-кабларска клисура. Након амнестије, београдски везир, Сулејман паша Скопљак, поставио га је за обор-кнеза нахије крагујевачке и рудничке. Помогао је Турцима да угуше Хаџи Проданову буну 1814. године, али је исто тако откупио сто Срба, робова пашиних. Видјевши главу Станоја Главаша, набијену на колац испред пашиног сараја, вратио се у свој конак у село Црнуће и

ријешио да устанком одговори на турски зулум.

Испред цркве брвнаре у Такову, 11. априла по старом, а 23. априла по новом календару, на Цвијети, Милош је узвикнуо: „Ево мене, ето вас, рат Турцима!“

Тако је почео Други српски устанак, а трајао је од априла и прве битке код Палежа на мјесту данашњег Обреновца до 7. новембра 1815. године.

Србија је добила полуаутономију са српско-турском управом. Смијењен је Скопљак паша, дошао Марашли Али паша, а Милош постаје „врховни књаз и правитељ народа сербскога“.

Уз помоћ Русије, код Порте у Стамболу, Србија добија аутономију у оквиру Османлијског царства и границе из 1812. године. Године 1817, Митровданска скупштина народних старјешина проглашава Милоша Обреновића за кнеза са насљедним правом. Династија је рођена.

Након Првог хатишерифа 1829. године, послје Једренског мира, назире се визија Милошеве Србије: „Сад постајемо равнима осталим благородним и срећним народима христијанских држава“. Други хатишериф, 1830. године, прочитан на Ташмајдану, на мјесту гдје је данас црква Светог Марка, казује да је Србија постала аутономна кнежевина.

Са Милошем, Срби су остварили своје националне тежње, изашли из феудализма, извршене су унутрашње реформе и дочекан први устав, 1835. године, Сртењски устав, да би га, као

превише либералног, замијенио Турски устав 1838. године.

Милош је био први који је основао војску, 1825. године (дописне пандуре и солдате), коњичку гарду 1830. године, а артиљерију 1836. године.

Почео је развој бродарства као важне привредне гране кнежевине. Први је планирао изградњу жељезнице кад је то била новина чак и за Француску и Њемачку.

И кад је отишао у изгнанство 1839. године, било је више новца у државној већ у његовој личној благајни. Његов син, кнез Михаило, већину Милошевог личног новца вратио је у Србију, а његов једини унук, Велимир Теодоровић, сав иметак је оставио као задужбински фонд.

Милошев конак

Након деветнаест година враћа се из изгнанства на престо, 1858. године. Остарјели кнез умире у Топчидерском двору 1860. године као човек који је имао визију. Иако је живио у периоду фотографије, не постоји ниједна кнежева фотографија.

Остало је неколико сликарских и вајарских портрета. Био је човјек средњег раста, чврсте грађе, округлог, руменог лица, смеђе косе. живе природе, изузетног памћења, говори су му били кратки, одсјечни и громогласни, често на нивоу анегдота.

Милош у историји и Милош у анегдотама

„Враћај се у брлог, стоко безрепа!“, знао је кнез да каже своме народу, али му је ипак донио државност и национални идентитет.

Љубио је понизно скуте султанове у Порти, у Стамболу, али је издејствовао аутономију, па независност.

Био је неписмен, али је отварао школе и наручивао књиге. Жртвовао је кума и саборца „којекуде по души вам“ Карађорђа за своје личне, али и за циљеве отечества.

Милош Обреновић био је владар у невријеме у Србији. Вријеме ће га памтити. И Србија наравно, док почива у крипти цркве Светог Арханђела Михаила. Почивају у Србији и сјећању и два савременика Милошева и нужно их је повезати у токове новосрпске државе.

У Милошево вријеме Вук Стефановић Караџић је живио ван свог отечества, а у Србији је боравио кратко, у четири наврата. Вукови ставови о Милошу мијењали су се током шест година. Вук је у свом дјелу „Милош Обреновић књаз Србије или грађа за српску историју нашег времена“ и величао и клеветао Милоша. Ипак, Милош је давао субвенције Вуку, допуштао уношење

Војда Ђорђе Петровић Карађорђе

Кнез Милош Обреновић

Вукових књига у Србију, чак се и претплаћивао на њих, а 1835. године, одредио му је и сталну годишњу пензију.

Мит или легенда

Углавном, предање каже да је 43 године, свака ноћ уочи љетног Аранђеловдана, на годишњицу Карађорђеове смрти, за Милоша била ноћ страве и ужаса. Кум га је посјећивао у облику олујног вјетра тако да се Милош трудио да ноћ не дочека сам. Годину прије смрти, исповиједио се митрополиту Михаилу и дао богат прилог за изградњу цркве Светог Арханђела Гаврила и наредио да се варош назове Аранђеловац.

Све њих, као и српски народ, повезује Саборна црква у Београду.

Кнез Милош Обреновић—човјек епоха.

Миланка Михајловић

11. ДУШКО ТРИФУНОВИЋ, СТИХОВИ ИЗ ВАГОНА

„...јер сам и почео да пишем зато што нисам био пријатељ реалним, нормалним људима који су се мували око мене.“

Душко Трифуновић рођен у Сијековцу 13. септембра 1933. године. По много чему се разликовао од пјесника савременика. По занимању је био бравар, а у свијет поезије је ушао релативно касно, тек након одслуженог војног рока.

Прву збирку пјесама Трифуновић је испјевао правећи врата вагона, због тога што је био запослен у једној сарајевској фабрици. Много касније, вагон ће се поново појавити у животу пјесника, овај пут као привремено склониште човјека који је у рату изгубио све и дом нашао у вагону воза који је увече из Новог Сада

путовао ка мору. О томе је дуго ћутао, чак и најближим пријатељима.

Сарајево, сјећања и успомене

Душко Трифуновић је 1992. године отпутовао из Сарајева за Зрењанин, и то је последњи пут да је видио Сарајево. Након бескућничког живота, градоначелник Новог Сада му је поклатио гарсоњеру у коју је пјесник најприје унио сећију коју му је поклатио радник на стоваришту јер га је препознао са телевизије. У тих тридесетак квадрата на поклатијеној писаћој машини наставио је да пише стихове, а остале ситнице у стан су доносиле жене његових пријатеља. Ипак, иако далеко од вољеног Сарајева, Душко Трифуновић је у једном интервјуу на питање да ли се осјећа као избјеглица, одговорио следеће:

„Не, ја сам измаглица, нисам избјегао ниједно зло које ме је снашло.“

Причајући о Сарајеву и успоменама које су тамо остале, Трифуновић је рекао да му је највише жао пианина којег је купио за кћерку Ану:

„Драго ми је што се нисам обогатио, јер да сам тада зарадио велике паре, као и свака будала бих купио нешто и то би остало у Сарајеву. Овако су ми остали само рукописи, књиге, слике... За то ме није брига, једино ми је жао Аниног пианина. Живјели смо на једанаестом спрату и тај пианино нисмо могли да унесемо у наш лифт, већ смо га убацили

у онај парни. Одвезли смо се на дванаести спрат и онда сам га са пријатељем једва спустио у наш стан. Недавно ми је из иностранства писала да понекад сања наше ствари и да јој је једина утјеха што нико неће моћи да изнесе тај пианино и да ће се чудити откуда то на једанаестом спрату, а тамо га је изнијела љубав“.

Поред Ане, Трифуновић има и сина Северина за којег је рекао да је лутао пет година Европом и да је лутајући сазрио.

Душко као текстописац

У вријеме када је било потпуно незамисливо и нереално да пјесник сарађује са рокенрол бендом Душко Трифуновић је направио искорак и за „Бијело дугме“ написао пјесме „Има нека тајна веза“ и „Шта би дао да си на мом мјесту“. Мало је познато да „Има нека тајна веза“, коју многи сматрају једном од најљепших љубавних пјесама, уопште не говори о љубави већ је урађена намјенски за потребе филма који говори о чувару затвора, извијесном Тахиру. Тахир, затворски чувар, на питање како је, у једној сцени филма одговара да затвореници робијају пет, десет или петнаест година, а да је он осуђен да неколико деценија проведе у затвору. Управо о тој тајној вези Тахира и затвора говори пјесма коју изводи „Бијело дугме“.

Иако су многе Трифуновићеве пјесме компоноване, намјенски је за музичаре написао тек три пјесме и то „Главо луда“ за Здравка Чолића, „Ти си ми била у

свему нај, нај, нај“ и пјесму „Осјећам да неко долази“ за Јадранку Стојаковић. Остале текстове музичари су сами препознали и од Трифуновића тражили дозволу да их прекомпонују.

Он сам о пјесмама је говорио: „Нема горе судбине него бити заборављени пјесник. Ја сам пишући за Чолу, Бреговића, Јадранку, постигао да ме народ не заборави. Надишле су ме моје пјесме, оне могу да живе за мене...“ Пред крај живота написао је пјесму „Има нешто у том што ме нећеш“, а о тој пјесми Драган Мочевећ је усвом блогу написао да постоји могућност да су стихови те пјесме посвећени Сарајеву: „Као кроз маглу се сјећам да је недгдје пред смрт Душко изјавио како је, иако дуго није писао за музичаре, написао пјесму Има нешто у том што ме нећеш за Жељка Јоксимовића.

Мислим да је имао намјеру да му припреми још два текста. Била ми је од првог слушања драга та балада, иако у почетку нисам знао да је то Душков текст, а након тога још дража. И некако судбинска. Ових дана сам схватио да та пјесма описује и однос Душка Трифуновића и Сарајева, града у коме је Душко оставио највећи траг, написао најљепше пјесме, урадио најбоље дјечије ТВ емисије, и из кога је, на крају, попут многих других отишао. Није Душко након одласка много причао о Сарајеву, а ни Сарајево се никада није сјетило Душка. Нити је „Сарајево“ звало и покушало да врати Душка, нити је Душко имао жељу да се врати у Сарајево. Баш као у стиху:

*Има нешто у том што ме нећеш и у
томе што ја тебе нећу.“*

Душко Трифуновић као аутор телевизијских емисија

Душко Трифуновић је волио и телевизију. Остаће запамћен као аутор емисије „Шта дјеца знају о завичају“ у којој је посјеђивао основне школе и разговарао са ђацима о крају у којем живе, првим љубавима и осталим темама на које су му они давали крајње симпатичне и забавне одговоре. По преласку у Нови Сад једно вријеме је радио на тамошњој телевизији.

Патња

Патио сам више него ико
док се нисам на невоље свико,
патио сам није било лако
онда сам се средио некако.

Можете ли замислити мене
како патим због обичне жене,
како трчим и носим јој цвеће,
како молим а она ме неће.

Узео сам колико је дала,
пољубио и рекао хвала.
Опет видим црно ми се пише
јер сад патим што не патим више
Сјећање на пјесника

Све у свему, за Душка Трифуновића, девет година након његове смрти, може се рећи да је био плодан писац. Перо Зубац, о свом пријатељу је рекао: „Душко је за живота нанизао више књига него година. Током 73 љета написао је 84 збирке пјесама и четири романа.“ Данас, у част преминулог писца неколико улица носи његово име, а у Палама се у мјесецу октобру сваке године одржава манифестација „Дани Душка Трифуновића“. Душко Трифуновић сахрањен је 30. јануара 2006. године у Сремским Карловцима.

Љубав нема боље дане

Љубав нема боље дане
све је сад и никад више
све што иза тога дође
дође само да њу збрише.

Љубав нема боље дане
нема сутра нема јуче
то је школа за лудакe
који мало теже уче.

Љубав нема боље дане
сама креће сама стане
сама пали сама гаси.

Нас уништи себе спаси
немој да јој бројиш мане
љубав нема боље дане.

Данијела Мандић

12. КОКО ШАНЕЛ

Габријела Бонер, „Коко“ Шанел започела је живот као сироче са села, али јој то није сметало да постане једна од најреволуционарнијих модних креаторки свих времена. Она је драматично промијенила лице моде и подигла је на такав ниво да је била једина од модних дизајнера сврстана у 100 најутицајнијих људи 20. вијека по Тајм магазину, а њене идеје и дан-данас утичу на рад савремених дизајнера.

Коко Шанел

Тиме што је редефинисала начин на који жене треба да се облаче, склањајући мушкобањасту одјећу и пропагирајући женствен изглед, Коко је дала значајан допринос покрету за права жена. Њен стил је био универзалан и доказао се трајањем. Креације које су је учиниле славном су „мала црна хаљина“ и одијела од жерсеја, и данас се, на основу њеног оригиналног нацрта, производе у великом броју. Коко, коју су најближи сарадници оловљавали са „госпођице“, научила је да шије јер себи није могла да приушти скупу, фирмирану одјећу.

Вођена инстинктом, креирала је удобну и комотну одјећу која се одмах допала женама чија су тијела била дуго стегнута и укалупљена у корсете. Она себе никада не би описала као феминисткињу, али њена револуција у дизајну женске хаљине, а прије свега то што је жене ослободила стеге корсета, подудара се са бумом који је учинио феминистички покрет. Њен осјећај за стил је био тако дубоко укоријењен да није могла да падне под утицај тренутних модних прохтјева, а управо зато њене су креације увијек биле оригиналне. Малу црну хаљину креирала је 1926. Било је и раније малих црних хаљина других дизајнера, али је само њена са толико стила пратила високу моду. Други трајни проналазак био је парфем „Шанел 5“, лансиран 1923. године. Овим мирисом започела је тренд да модни дизајнери производе властите парфеме. Никада раније ниједан парфем није добио име по модном дизајнеру. „Шанел 5“ је постао бренд за парфеме које раде дизајнери и остао је значајан извор профита и за савремену Шанел компанију. Пошто је лансиран „Шанел 5“, Пјер Вертхајмер, директор компаније Буржуа и, вјероватно њен љубавник, постао је партнер Коко Шанел у огранку компаније који се бавио производњом парфема. „Шанел 5“ постао је синоним за луксуз и сензуалност. Његова вјечна асоцијација на гламур и успех била је запечаћена 1954. године када је Мерлин Монро, упитана у једном интервјуу шта носи кад крене на спавање, одговорила кратко: „Шанел 5“. Послије те изјаве продаја овог парфема је нагло скочила у

свијету. Коко је лично дизајнирала класичан поклопац на бочици у којој се парфем и данас продаје. Осим што је

посједовала истанчан осјећај за стил, била је способан бизнисмен и жена талентована за маркетинг.

Најпознатије изјаве Коко Шанел:

– Како би била незамјењива, жена мора увијек бити мало другачија.

– Мода није питање одјеће. Мода је у зраку, рођена изнад вјетра. Морате имати интуицију за њу. Она је на небу и на цести.

– Природа вам даје лице какво имате у двадесетима. Живот вам обликује лице у тридесетима, али тек у педесетим добијете лице какво заслужујете.

– Колико само брига особа изгуби када одлучи да неће бити нешто, већ неко.

– Нема времена за свакодневну досаду. Постоји вријеме за рад. И вријеме за љубав. То не оставља простор за неко друго вријеме.

– Жена има године које заслужује.

– Не разумијем како жена може изаћи из куће без да се мало дотјера- ако због ничег онда из пристојности. А потом, никад не знаш, можда баи тога дана има заказан судар са судбином. А најбоље је изгледати што је љепше могуће за судбину.

– Мода пролази, стил остаје.

– Одјените нешто лошег квалитета и људи ће се сјећати хаљине коју сте носили, одјените се квалитетно и људи ће памтити вас.

– Ако мушкарац прича лоше о свим женама, вјероватно се опекао на једну, ону коју је највише желио.

– Неки људи мисле да је луксуз супротан од сиромаштва, али није. Луксуз је супротан вулгарности. Луксуз је када је унутрашњост лијепа исто као и вањштина. Луксуз мора бити удобан, иначе то није луксуз.

Коко Шанел

– Мода је архитектура, ријеч је о пропорцијама.

– Мода је постала шала. Креатори су заборавили да се у хаљинама налазе жене. Већина жена одијева се за мушкарце и желе да им се они диве. Али морају бити способне и кретати се, ући у ауто без да попуцају по шавовима!

Кристина Илић

13. У СУСРЕТ ОЛИМПИЈАДИ (1. ДИО)

Легенда каже да је су прве Олимпијске игре одржане у част Зевсове побједи над Хроном. Оне су имале вјерски значај и одржавале су се у част врховног бога Зевса, којем је у Олимпији подигнута статуа.

У низу сличних игара које су се одржавале од антике до данас једино су сачуване Олимпијске игре. Оне су у давна времена биле један од разлога за прекид ратова између полиса. Побједници су уживали изузетну част, поштовање и привилегије.

Постоји прича да су се такмичари најприје такмичили у лаганој одјећи, али да је, након што је једном такмичару за вријеме трке спалаодјећа, настављена традиција да такмичари учествују голи. О томе да учествују жене није било ни говора. На тим такмичењима оне нису смјеле присуствовати чак ни као гледаоци. И поред тога, оне су имале своје такмичење—Хераје, које су се

одржавале сваке четири године. Број дисциплина у којима су се такмичили стари Грци стално се повећавао и нарастао до двадесет. Углавном су се такмичили у дисциплинама као што су бокс, комбинација бокса и рвања, трке кочијама, а такмичење је трајало по неколико дана. Период између игара називао се Олимпијада. Прве Олимпијске игре одржане су 776.

године п.н.е. и одржавале су се све до 393. г.н.е. Први прекид трајао је скоро 12 вијекова. И у том периоду на различитим подручјима су одржаване игре налик онима у Грчкој, али су прве Олимпијске игре модерног доба одржане 1896. године у Атини и од тада се одржавају сваке четврте године, с прекидима за вријеме Првог и Другог свјетског рата.

Значај овог престижног такмичења у више наврата је коришћен у сврхе политичких промоција, што је чинио и Адолф Хитлер како би промовисао властиту идеологију. На играма се протествовало против расизма,

поједине земље су их, с времена на вријеме, бојкотовале, а Југославија је пропустила Олимпијске игре у Барселони због санкција.

Вучко, маскота Олимпијаде у Сарајеву

Након првих обновљених Игара, ово спортско такмичење обиљежила су, углавном, организациона надметања Енглеза и Француза, а у том периоду Олимпијске игре су знале трајати од четири до шест мјесеци. С обзиром на предуго вријеме трајања Олимпијских игара, морало се учинити нешто конкретно, па је 1936. године у Берлину установљено да игре трају 15 дана.

Олимпијске игре дефинисане су као скуп међународних спортских такмичења у различитим дисциплинама. Игре су подјељене на љетње и зимске, а у сталне олимпијске спортове на Љетњим играма убрајамо: атлетику,

бициклизам, гимнастику, мачевање и пливање.

С друге стране, стални спортови на Зимским олимпијским играма су: алпско скијање, скијашко трчање, умјетничко клизање, хокеј на леду, нордијска комбинација, скијашки скокови и брзо клизање. До 1992. године љетње и зимске игре су се одржавале у истој години, али су раздвојене на иницијативу МОК-а (Међународни олимпијски комитет). Број олимпијаца непрестано се повећавао. Од првобитних 245 учесника, тај број је нарастао до 10.651. такмичара.

Најуспјешнији олимпијци на Играма:

1. Мајкл Фелпс САД(пливање) 2004–2012
2. Лариса Латињина СССР(гимнастика) 1956–1964
3. Паво Нурми Финска (атлетика)1920–1928.
4. Марк Спиз САД (пливање) 1968–1972.
5. Карл Луис САД (атлетика) 1984–1996.
6. Савао Като Јапан (гимнастика) 1968–1976.
7. Џени Томсон САД (пливање) 1992–2004.

Сарајево 1984. године

Четрнаесте зимске олимпијске игре одржане су од 8. до 19. фебруара 1984. године у Сарајеву, у тадашњој Југославији. Наступало је 49 држава и 1272 учесника. Највише освојених златних медаља имала је Источна Њемачка–9, а у укупном скору најбољи је био тадашњи Совјетски савез са освојених 25 медаља.

Олимпијске игре су се одржавале на градским и планинским локацијама.

Градске локације:

- стадион Кошево – церемонија отварања
- Ледена дворана Зетра – умјетничко клизање, хокеј (финале), церемонија затварања
- клизалиште Зетра – брзо клизање
- Скендерија – хокеј

Планинске локације:

- Бјелашница – алпско скијање (мушкарци)
- Јахорина – алпско скијање (жене)
- Велико Поље (Игман) – скијашко трчање, нордијска комбинација, биатлон.
- Скакаоница на Игману – нордијска комбинација, скијашки скокови
- Олимпијска стаза за боб и санкање Требевић

наставак у сљедећем броју...

14. АЕРОБИК

Аеробик је врста тренинга која комбинује ритмичке аеробне вјежбе са истезањем и вјежбама снаге. Циљ аеробика је повећати снагу, еластичност и кардиоваскуларни капацитет организма. У начелу се изводи групно, уз музику и у присуству инструктора аеробика. О овој врсти тренинга разговарали смо са Свјетланом Крајишник, фитнес инструкторком и професорицом физичког васпитања у Средњој школи „28. јуни“.

Колики је утицај аеробика на здравље?

Редовно вјежбање нам помаже да се осјећамо и изгледамо боље, да будемо здравији и задовољнији. Промјеном животних навика у великој мјери можемо утицати на своје здравље. Превентива је најбољи, најједноставнији и најјефтинији лијек.

Како вјежбање дјелује на наше тијело?

Вјежбање побољшава рад срца и плућа, утиче повољно на крвни притисак, а превентивно дјелује на болести кардио васкуларног система. Такође, редовним вјежбањем смањујемо ризик за добијање типа 2 дијабетеса, јачамо коштану-мишићни

систем и одбрамбене снаге организма (имунитет), побољшавамо кондицију, а поред тога и естетски обликујемо тијело. Током посљедњих година развио се читав низ аеробних програма који више нису само привилегија за младе и здраве, већ свако за себе може пронаћи одговарајући програм. У сваком случају, добро је посавјетовати се са љекаром прије укључивања у било који облик физичке активности, јер добро одабрани програм може позитивно утицати на наше здравље, док нам неодговарајући може вишеструко наштетити.

Који су начини вјежбања?

Можете вјежбати сами или у групи. Шетња, трчање, вожња бицикла, ролера, пливање, аеробик, степ-аеробик, тае-бо, пилатес, зумба и слично, само су неке од активности које препоручујем.

Постоји много врста аеробног тренинга, поготово у посљедње вријеме, када се, зависно од врсте музике која се примјењује, помагача или креативности инструктора (тренера), развијају програми вјежбања

Шта је степ-аеробик ?

Степ-аеробик је кореографски тренинг у којем се користи платформа "степер", која се може прилагодити по висини, зависно од утренираности.

Тренинг се састоји од више врста корака који се комбинују са радом руку и уз додатна оптерећења малих дворучних тегова па се, осим издржљивости и сагоријевања калорија, ради и на тонусу мишића. Постоји велико интересовање за ову врсту аеробика.

Шта је тае-бо?

Тае-бо је тренинг који садржи комбинацију удараца и техника из различитих борилачких вјештина и аеробика. Тренинг је праћен музиком која нам даје ритам за рад.

Савјети:

Почетници или они који никада нису вјежбали, а поготово они са вишком килограма, морају да знају да је сваки почетак тежак и да је та чињеница нешто што не треба да их оптерећује, јер утрошено вријеме и уложени труд раде за њих. Пронађите вољу у себи и покрените се.

Спорт ће вас одушевити, учинити јачим и издржљивијим, пружиће вам могућност да се опустите и уживате. Водите рачуна о правилној и уравнотеженој исхрани, потражите помоћ стручних лица и тренера и успјећете да постигнете жељене резултате.

Снежана Ждрале

15. КУРКУМА-КРАЉИЦА ЗАЧИНА

У дневнику, који је писао на својим путовањима, морепловац Марко Поло је помињао биљку која својом жутом бојом подсећа на шафран, а није шафран.

Куркума у праху

За Индијце куркума представља свету биљку која доноси успјех и срећу. Много је разлога због којих куркума треба да се уврсти у наш свакодневни јеловник. Ипак, са овим зачином треба бити опрезан јер препоручена дневна количина која се може унијети у опрганизам износи између 3 и 10 грама.

Куркума је биљка из породице ђумбира која се као додаток јелима све чешће користи и код нас. Свјежи коријен је љут и пикантан, али развија fine ароме које су насличније наранчиним. У Европу је куркума стигла из Азије почетком 20. вијека. Данас се употребљава као зачин и

арома у кулинарству, у козметичке сврхе као етерично уље, као природно бојило, а приписују јој се и многобројна љековита својства. Куркума помаже код упале десни, обољења костију, на природан начин подстиче обнављање цријевне флоре, а показала је изузетан учинак и у детоксикацији и спречавању оштећења јетре.

Такође, куркума има антибактеријско дјеловање, те помаже код опекотина и посјекотина. Изразито жуту боју куркума дугује састојку куркумину који има најснажније противупално дејство у биљном свијету, а представља и један од главних састојака кари зачина, који је такође жуте боје.

Редакција часописа *Изазов*

16. ПРИЧА ИЗ ВРХОВИНЕ

У селу Врховина, које припада општини Соколац, посјетила сам баку Славојку Рајић, како бих са њом разговарала о положају жене на селу некада. Након веома срдечног сусрета, објаснила сам баки да ми је потребна њена помоћ како бих написала новински чланак који се бави положајем жене на селу некада.

Убрзо затим, она је почела да приповиједа, а ја сам уредно биљежила све што ми је рекла и што вам преносим у овом чланку.

„Прво, хвала ти што си ме посјетила. Знаш, живот жене на селу од дјетињства није био нимало лак. Сав мушки род имао је своје „ја“ у кући, а женина ријеч није имала готово никакву тежину. Њена ријеч је била неважна. Као да је није ни

изговорила, а када нешто изговори, мушкарци је ућуткају ријечима: “Шта ти знаш, иди прави ручак“. Жена је обављала и мушке и женске послове, од оних који се тичу куће и дјеце па до оних најтежих, физичких послова. Она је много трпјела на селу. Сав терет, послови и сви проблеми прелазили су преко леђа жене. Зато се

и говорило: 'Не стоји кућа на земљи већ на жени'. Наравно, на селу се није могла купити одјећа, све то су жене својим рукама правиле. Оне су преле, плеле, везле, шиле. Свако годишње доба које је долазило на свој је начин било тешко за жену, некад сјетва, некад жетва, некад купљевина, а некад сабирање воћа и поврћа. На селу увијек има посла. Ту нико, а посебно жена, не сједи беспослен и скрштених руку. Свако доба носи неке послове да те жуљају, а кад нема посла, наш народ каже да се стави камен у опанак да жуља. „

У том тренутку, паде ми на памет љубав и заљубљивање. То је сигурно некада на селу било другачије него данас, и ја је подсјетих да ми о томе прича.

„Љубав на селу није била као данас. Морао се поштовати ред. Није се смјело са сваким упознавати, а камоли бити у вези. Када би се рекло да је неко заљубљен или је у вези, за село је то била брука. Ако си и био заљубљен, то си морао крити.

Осјећања се нису показивала ни према најрођенијима. Ништа није било као данас овако јавно и пред свијетом. Старијег си и ту морао поштовати. Окупљали смо се на сијелима или о каквој светковини пред црквом. Ту се омладина састајала и упознавала, али су на сијела ишли и родитељи. Цура нигдје није ишла сама. Момак би бегенисао цуру и то би било то. Није било водања од неколико година, већ пут под ноге и у прошњу. Тада се гледало да је момак вриједан, радник, из добре куће а сада се гледа какво ауто вози. Са момком се ниси смио погледати ни оним заљубљеним погледом као што данас млади раде.“

На крају разговора са баком Славојком, она ми је рекла да жена на селу никада није сама одлучивала о томе шта ће радити и гдје ће отићи. Она није могла одвојити вријеме за себе, већ је била у служби породице и потреба других чланова породице.

Одлазећи из Врховине, размишљала сам о томе колико је данашња жена слободна да сама доноси своје одлуке и да живот држи у сопственим рукама. Да ли би се снашла у Врховини или неком другом селу у овом или прошлом времену? Да ли би се могла одрећи свих погодности које носи савремени живот? Тешко.

Милица Милидраговић

17. БИЛА ЈЕДНОМ ЈЕДНА КАРЕЊИНА

Двадесет први вијек. Жена у њему. Колико је слободна да бира? Колико је слободна да жели, да ствара, да буде сретна по својим мјерилима? Зависи само од ње. Колико њих остаје у вези која је тешка, суморна

Прошлост и садашњост...

Жена у времену...

Осврћем се ка Ани Карењиној, њеној љубави, њеном праву опет да воли, праву које јој је ускраћено ради лажног морала друштва.

Њен гријех је био тај што се усудила поново вољети. Онако искрено, од срца. Да је то мушкарац урадио да ли би био осуђен? Сумњам. Био би похваљен

Вољела је искрено, душом, стављајући на коцку све. Храбра жена. Изузетно храбра. У оном времену се супроставила свима. Усудила се урадити оно што је урадила. У оном вијеку била је храбрија од многих жена данас. Част јој. Живот је дала за љубав. Колико нас је само припремила за даљу борбу. Колико нам је дала ината да станемо пред друштво и кажемо шта желимо.

Колико нас је само обавезала, задужила да будемо храбре и остварујемо своје снове. Много.

Двадесет први вијек. Жена у њему. Колико је слободна да бира? Колико је слободна да жели, да ствара, да буде сретна по својим мјерилима? Зависи само од ње. Колико њих остаје у вези која је тешка, суморна, испуњена незадовољством, а о љубави не желим ни да говорим. Она је ту давно нестала. Остају јер се боје како ће саме, како ће погледати у очи друштву. А Ана? Она је друго. Она је у оном времену рекла „не“ друштвеним нормама и борила се за своју срећу, љубав...

Зар не бисмо сада требале бити јаке сада, када смо се избориле за многа права, за своје мјесто у друштву, за финансијску независност? Зар не бисмо требале? Итекако бисмо требале. Требале бисмо најприје рећи „не“ пропалој вези, окренути се ка слободи и својој срећи јер већ ће наићи неко ко ће све то испунити.

Зар се не боримо за равноправност? Па гдје нам је она? Зар треба да трпимо увреде, лоше моменте, некога ко више не заслужује нашу љубав? Зар друштво, васпитање и све што то намеће треба да буде јаче од наше среће? Зар треба да дозволимо да будемо несретне? Да бирамо саме несрећу и незадовољство зарад доконог комшилука, средине? Како год. Зар један једини живот који имамо да проведемо у незадовољству, у непознатој срећи, лошој љубави.

НЕ!

Будимо храбре и кренимо саме у потрагу за својом срећом. Када је Ана могла тада шта нас то спречава сада? Боримо се за себе, јер нико други то неће учинити умјесто нас! Покажимо храброст и вољу да будемо независне и спремне да угодимо себи. Себе и љубав да ставимо на прво мјесто. Гласајмо за љубав. Тражимо је онакву какву је желимо и замишљамо. Проживимо овај живот онако како треба, како волимо и најбоље умијемо. Патња је остати крај некога према коме више немамо емоција.

Гласајмо за љубав, боримо се за себе. Када је Ана могла све то, ми сада можемо далеко више.

Потребно је само одлучно направити први корак. Прошlost и садашњост... Жена у времену...

Није гријех отићи од некога.

Текст са радионице

18. ПИСМО ЈЕ ВИШЕ ОД ПОРУКЕ НА ПАПИРУ

Развојем технологије руком писане поруке су изашле из моде. Замијениле су их СМС и електронске поруке које сами не морамо смишљати. Важно је да су у стиху и да има риме...

Могућност да једноставно, путем једног клика, ступимо у контакт са било којом особом на свијету, потиснула је стару и лијепу навику писања разгледница и писама у толикој мјери да многи људи већ заборављају како њихов рукопис изгледа, а оловка је постала попут страног тијела у рукама.

Писана ријеч је много више од пуког „остајања у контакту“ и поруке на папиру. Она је, попут фотографије, чување једног тренутка, осјећања. Посвећена је најтананијим осјећајима читаоца и обраћа се његовом уму и души. Она остаје за сва времена.

Чува прошлост од заборавља и остаје у временима која долазе. Не постоји особа која ће тек тако згужвати нечије писмо, као што ће без имало емоција обрисати неки стари СМС када се напуни меморија телефона. Некада се користила свака прилика да се пошаље честитка, да се пошаљу топли поздрави са мора и планине, да се вољеној особи пошаље неки стих, честита Нова година, Божић, рођендан...

Написати некое писмо значи да сте спремни да некое поклоните своје вријеме, а вријеме се цијени. Временом се тргује, али се оно данас све рјеђе поклања. Писањем писама и разгледница један дио себе поклањамо некое другоме. То је племенити чин дубоке посвећености за који све мање имамо воље и времена. Можда због тога што више нико не жели да даје себе.

Да би написао писмо, човјек мора знати ко је и шта осјећа. На тај начин он је у контакту са самим собом и свјестан је својих најдубљих осјећања. Свјестан је времена којим располаже и, несебично и искрено, интиму поклања некоме ко му заиста значи.

Зато писмо није за свакога. Писмо је за одабране. Оно је попут обећања, завјетовања. Некада давно, људи нису губили вријеме на оне који су им небитни већ су вријеме поклањали онима који су за њих драгоцјени, а онај ко је примао писма добијао је и кључеве царства нечије душе.

Писмо, ма како то данас звучало далеко и страно, резултат је трагања, дубоког размишљања, премишљања.

Оно остаје када се одузме све што је вишак и када се сабере оно што је битно – нечије срце стављено вама у руке.

Пред нама је вријеме празника и нема љепшег повода да некоме напишете пар ријечи. Онако искрено, топло, из душе обрадујте некога до кога вам је стало.

Није тешко. Ваше је да на папир ставите мисли, жеље, осјећања и да не заборавите адресирати. Људи из поште ће се већ побринути за остало.

Кристина Илић

19. ПРОПИСИ СУ ПРОПИСИ

Често посјећујем утакмице, али ми је у сјећању остала урезана утакмица између Партизана и француског Лиона. Памтим је по фудбалским мајсторијама и анегдотама које су ми се тада десиле. Утакмица се играла прије неколико година у Београду, а на њу сам ишао са оцем, братом и једним очевим пријатељем. Сви они су навијачи Партизана. Био сам једини Звездаш међу њима. На утакмицу сам пошао да не остајем кући и чисто онако, да мало видим пута.

Отац је купио четири карте за југ, који је, као што знате, резервисан за најватреније навијаче Партизана.

Да ли је те карте купио зато што су биле најјефтиније или зато што воли бити на југу? Не знам. Најприје смо два сата стајали на улазу, чекајући да уђемо на стадион. Чекање је било као година. На крају, када смо дошли до контроле, испред себе сам угледао море кованица које су одузете у претресу. Гледам то море сиће и размишљајем како бих од тих силних кованица, које су одузете како њима навијачи не би могли гађати судију и играче, могао купити нове копачке, голманске рукавице...

Био сам мали и без размишљања сам клекнуо и почео их трпати у своје

цепове. Људи из обезбјеђења су се смијали. Било им је симпатично, а један ми је рекао: „Дечко, избаци то из цепова. Са тим се не улази на стадион.“

Отишли смо на југ. Тамо је већ била луда кућа. Навијачи, голи до паса,

пјевају, пију, праве хаос. Некако смо једва издржали то полувријеме на југу. Чинило ми се да је трајало 100 година. Ма, читаву вјечност, ако мене питате. Отац је на крају полувремена рекао: „Не можемо више овако. Идемо на неку мирнију трибину.“ Дошли смо до улаза на источну трибину, а отац је редара замолио да нас пусти да уђемо.

Рекао му је: „Јој господине, видите да сам дошао са малом дјецом. Не могу са њима остати на југу. Можете ли нас пустити на источну трибину?“ Господин нас погледа и сажали се, а мени у том тренутку паде на памет реплика из филма Ко то тамо пева и ја

је рекох наизуст: Прописи су прописи. Немојте ви господине да изгубите посао због нас. Прописи су прописи. Пустите ви ту причу.“ Човјек погледа прво мене, па оца, одмахну главом и рече: “Не може.“

Жандармерија која је стајала код улаза поново се поче смијати мојим изјавама. Не могу да вјерују шта говори тако мало дијете. И тако ми не уђосмо на источну трибину. Кренусмо до запада, а отац ми кроз зубе запријети: „Само шути. Шути!“ Ја, као и свако дијете којем нешто фали, имао сам своје захтјеве да бих ућутао. “Хоћу, ако ми купиш сок“, обећах ја. Међутим, сокови на стадиону су били невјероватно скуп. Игра се европска утакмица, па су и цијене биле европске. Папрене. Све на нивоу. Ту је цијена сока била као цијена пића на познатим београдским сплавовима. Купи он колу мени, само да заћутим. Како је купио мени, морао је и брату. Скупо смо га коштали на тој утакмици. Дођосмо коначно на западну трибину са истим питањем, али упућеним другом редару. Прије него што је изговорио: „Господине, дошао сам са малом дјецом. На југу не можемо издржати. Ризично је.“, отац ме за сваки случај још једном пријекно погледа, да не бих опет нешто проговорио. Човјек нас је пустио, а када смо дошли на трибину,

полувријеме је већ било прилично одмакло. Одгледали смо га до краја и тако је прошла моја прва посјета великој европској утакмици. Ја, Звездаш, био сам тај дан на југу и западу. На исток нас нису пустили, а на сјевер нисмо ни покушавали ући. Памтићу тај одлазак на утакмицу док сам жив. Тада је Лион имао екипу која је низ година била лидер првенства. За њега су наступали Безема, Жунињо, који је голове давао из свлационице, а на голу је био Лорис који данас брани за енглески Свонси. То је у то вријеме била

страшна екипа.

За Партизан су играли фудбалери који су касније вриједили милионе. Памтићу дешавања са трибина, додуше онолико колико смо успјели видјети, али и анегдоте које су се дешавале ван њи

Редакција часописа *Изазов*

20. НЕЗАБОРАВНЕ ФИЛМСКЕ РЕЧЕНИЦЕ

Свако од нас бар једном је у некој животној ситуацији изговорио реченицу коју су изговарали акциони јунаци, романтичне и занесене дјевојке и жене, стрип хероји и други филмски актери. Било да је ријеч о домаћим или страним филмовима, таквих реченица је много у седмој умјетности и прави је проблем издвојити најбољу и најпознатију.

Доручак код Тифанија

У овом броју часописа одлучили смо да вам представимо неке од њих, у нади да ћемо вас подстаћи да се вратите неком давно одгледаном филму или вас заинтересовати за неки који још увијек нисте стигли погледати.

„Постоје птице чије је перје пресјајно за затвор.“ *Бјекство из Шошенка*

„Нада ће те ослободити. Снажан ће човјек спасити себе, а велики човјек спасиће другог.“

Бјекство из Шошенка

„Срећа се може пронаћи и у најтамнијим тренуцима, ако се сјетимо да упалимо свјетло.“ *Хари Потер*

„Потребно је много храбрости да се супротставиш својим непријатељима, али је потребно много више храбрости да будеш уз своје пријатеље када им је то најпотребније.“ *Хари Потер*

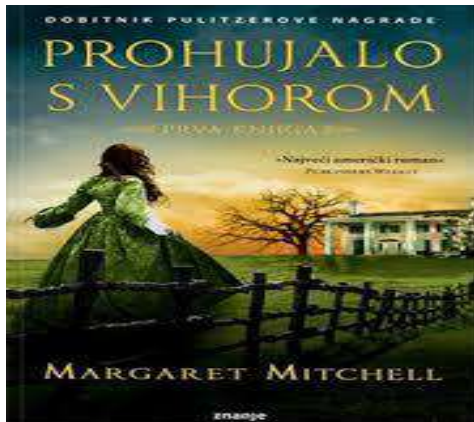
„О да, прошлост понекад боли. Од ње можеш само бјежати или учити.“

Краљ лавова

„Од свих локала у свим градовима у цијелом свијету, она је ушетала у мој.“ *Казабланка*

„Не постоји мјесто као што је дом.“
Чаробњак из Оза

„Живот је као бомбонијера. Никада не знаш шта ћеш добити.“ *Форест Гамп*

Прохујало с вихором

„Свакога дана у сваком погледу све више напредујем.“ *Сјећаш ли се Доли Бел*

„Сутра ћу мислити о томе. Сутра ћу пронаћи начин да га вратим. На крају крајева, сутра је нови дан...“

„Прохујало с вихором“

„Хоћеш рећи Кејти Скарлет Охара, да ти Тара и земља ништа не значе? Па, земља је једина ствар на свијету за коју вриједи радити, за коју се вриједи борити, вриједи умријети, јер је то једина ствар која траје.“

Прохујало с вихором

Балкан експрес

„Прави губитак можеш да осјетиш само када волиш некога више него што волиш себе.“

„Добри Вил Хантинг“

„Не, нисам музичар. У ствари јесам...Па, не, кажем нисам...Само тетки да однесем лек па ћу...“ *Балкан експрес*

„Зашто се толико силно желиш уклопити у овај свијет када си рођена да се не уклапаш? „ *Све што дјевојка може пожељети*

„На свијету постоје само четири важна питања: Шта је свето? Од чега је направљен дух? За шта вриједи живјети? За шта вриједи умријети? И на сва четири питања одговор је исти – љубав“ *Дон Хуан де Марко*

„Људи се заљубљују, људи желе припадати једни другима, зато што је то једина шанса да се буде сретан. Ти себе називаш слободном, дивљом...И тако се бојиш да ће те неко стрпати у кавез. Дјевојко, ти си већ у кавезу. Сама си га створила... Он ће увијек бити с тобом зато што, ма кода се окренула, од себе не можеш побјећи.“
Доручак код Тифанија

„Једно једино зрно риже може учинити да вага превагне, један

једини човјек може значити разлику између побједе и пораза.“ *Мулан*

„То што је било са нама, то је била сунчаница. Не би смјело да потраје. Од тога се изгори.“ *Сунчаница*

„Никада они не могу мало да плате, колико ја могу мало да радим.“

Јагоде у грлу

Ко то тамо пева

„Не брините. Пушка је закочена!“ *Ко то тамо пева*

Кристина Илић

21. ПРЕПОРУЧУЈЕМО ФИЛМ: *Поред мене*

Филм: Поред мене

Режија: Стеван Филиповић

Сценарио: Милена Богавац

Глуме: Христина Поповић, Драган Мићановић, Мирјана Карановић, Никола Глишић, Милица Мајкић и др.

Шта би се десило када би вас неко закључао у школи и одузео вам мобилне телефоне, таблете и ускратио приступ интернету? Јесмо ли са развојем савремених технологија заборавили да комуницирамо очи у очи? Колико заправо знамо једни о другима мимо онога што се налази доступно на друштвеним мрежама? Да ли бисте, препуштени једни другима, по први пут у животу јасно погледали и саслушали друга до себе? Управо о томе говори филм „Поред мене“ чија је премијера одржана 23. септембра 2015. године у београдском Сава центру. Ријеч је о филму који представља својеврсни експеримент и јасно указује бројне проблеме са којима се сусрећу ученици,

професори и остали чланови који су укључени у образовни систем. Наиме, филм говори о професорици историје која се на све могуће начине труди да се приближи ученицима и премости генерацијски јаз који их раздваја. Заплет филма почиње када, након ексцентричне изложбе њеног мужа, сликара Угљеше, којег глуми Драган Мићановић, бива нападнута, а снимак напада окачен на интернет. Када сазна да је напад извршио неко од њених ученика, она на све начине покушава да проблем ријеша без присуства полиције. У намјери пронађе кривце за напад, закључава ученике у школској згради, одузимајући им мобилне телефоне и таблете, а дешава се да у том тренутку у згради нема ни интернета. У таквој ситуацији ученицима преостаје само једно - да започну међусобну комуникацију у којој ће ближе упознати једни друге. У овом филму, поред Христине Поповић, Драгана Мићановића и Мирјане Карановић, играју млади глумци Никола Глишић, Милица Мајкић, Матеа Милосављевић, Катарина Пешић и др.

ПРЕПОРУЧУЈЕМО КЊИГУ:***Шешир професора Косте
Вујића***

Иако су истоимени филм и серија емитовани на бројним телевизијским станицама, у овом броју часописа *Изазов* одлучили смо да вам за читање препоручимо хумористични роман *Шешир професора Косте Вујића*, чији је аутор Милован Витезовић.

Крајем деветнаестог вијека, ексцентрични професор њемачког језика је разредни старјешина једном потпуно необичном одјељењу у “Првој мушкој гимназији.” То одјељење, препуно мангупа и објешењака је посљедња генерација матураната овог ексцентричног професора. Професор Вујић добро познаје своје ђаке, са њима комуницира на само њему својствен начин и увијек је ту када треба оправдати њихове несташлуке. Вујић, на крају своје професорске каријере, свјестан је чињенице да се иза мангупарије из његовог одјељења крију будући научници, професори, књижевници.

Милован Витезовић у овом роману на занимљив и хумористичан начин евоцира успомену на једно вријеме и један разред из којег су стасала бројна имена која су златним словима остала записана у историји Србије.

Роман прати посљедње гимназијске дане једног разреда, њихове договорштине, безазлене несташлуке, анегдоте, прве љубави, а међу мангупима тог разреда су, између осталих: Јаков Продановић, Јован Цвијић, Павле Поповић, Милорад Ј. Митровић, Михаило Петровић Алас и др.

Редакција часописа *Изазов*

22. ДА ЛИ СТЕ ЗНАЛИ

- Наполеон Бонапарта патио је од аилурофобије, страха од мачака, док амерички милионер Доналд Трамп пати од кирофобије, страха од руковања.

Наполеон

- Легендарни кошаркаш Радивоје Кораћ и даље држи рекорд Србије у броју постигнутих поена на једној утакмици – 99. Догодило се то још 1965. године у мечу тадашњег Купа европских шампиона ОКК „Београд” - „Алвик” (Шведска).
- Одрасла особа насмије се у просјеку петнаест пута дневно.
- Чак седамдесет пет одсто жена свакодневно намјешта кревет. За разлику од жена, мушкарци то чине рјеђе: само 45 одсто мушкараца ујутру намјешта сопствену постељу.
- Исаак Њутн је био избачен из основне школе. То је учињено на захтјев његове мајке која се надала да ће јој син бити фармер.
- Вријеме јавних говора у античкој Атини било је ограничено и мјерило се помоћу клепсидре - воденог сата. Оног тренутка кад би из клепсидре истекла посљедња кап, говорник више није смио да изустити ниједну ријеч.
- Балегар може да нађуши пожар на великој даљини и тада почиње да се пари. То је један од инсеката са најсавршенијим чулом мириса.
- Амерички национални центар за урагане од 1953. године даје званична имена ураганима. До 1979. године урагани су носили само женска имена, а од тада – и женска и мушка. На примјер, 2005. године урагани су се звали Деси, Катрина, Стен и Вилма.

- Музика утиче на брзину којом једемо. Према једном истраживању обављеном у Даласу, САД, ако једете слушајући брзе ритмове, објед ћете завршити 11 минута раније него ако бисте слушали спору музику.
- Београд је 1864. године имао 12 учитеља, 7 учитељица, 3.300 кућа, 5 цркава, 69 државних и 14 општинских зграда, 1.578 дућана и око 300 механа и кафана.
- Научници су закључили да страственим пољупцем изгубимо 6,4 калорија.

клепсидра

- Дрво које најдуже може да издржи сушу је баобаб – *Adansonia digitata*, горостасна биљка афричких савана. Ово дрво, пречника до 10 и висине до 25 метара у деблу „чува“ залиху од преко 160.000 литара воде.

- Назив „дрвенокошци” Индијанци су добили због црвене боје којом су мазали лице и тијело сваки пут кад би ишли у рат, а не због боје коже.
- На врхунцу моћи, око 400. године прије наше ере, грчки град Спарта имао је 25.000 становника и 500.000 робова.
- Утврђено је да инсекти, нарочито муве, не воле плаву свјетлост и плаву боју уопште.
- У Индији, земљи с преко милијарду становника, постоји осамнаест званичних језика и најмање 1600 дијалеката.

сладолед

- Први сладолед направљен је у 18. вијеку у сицилијанском градићу Таормини уз помоћ снијега са обронака Етне

Извор: zanimljivostidana.com

јануар						
по	ут	ср	че	пе	су	не
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31
1	2	3	4	5	6	7

јан. 1. – Нова година

јан. 7. - Божић

јан. 14. – Прав. нова година

фебруар						
по	ут	ср	че	пе	су	не
25	26	27	28	29	30	31
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	1	2	3	4	5	6

јан. 27. –Свети Сава

март						
по	ут	ср	че	пе	су	не
29	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10

април						
по	ут	ср	че	пе	су	не
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	1
2	3	4	5	6	7	8

апр. 29. – Велики петак

апр. 30. –Велика субота

мај						
по	ут	ср	че	пе	су	не
25	26	27	28	29	30	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31	1	2	3	4	5

мај. 1. – Празник рада

мај. 1. -Васкрс

мај. 9. –Дан побједе

јун						
по	ут	ср	че	пе	су	не
30	31	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10

јун. 28. –Видовдан

јул						
по	ут	ср	че	пе	су	не
27	28	29	30	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31
1	2	3	4	5	6	7

август						
по	ут	ср	че	пе	су	не
25	26	27	28	29	30	31
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	1	2	3	4

септембар						
по	ут	ср	че	пе	су	не
29	30	31	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	1	2
3	4	5	6	7	8	9

октобар						
по	ут	ср	че	пе	су	не
26	27	28	29	30	1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31	1	2	3	4	5	6

новембар						
по	ут	ср	че	пе	су	не
31	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11

децембар						
по	ут	ср	че	пе	су	не
28	29	30	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	1
2	3	4	5	6	7	8